

ANTHONIE DONKER

VERBLIJFPAS

Gaandeweg wordt het mij duidelijk
dat ik een vreemdeling ben
in Jeruzalem, in Amsterdam,
overal waar ik kom
in een wereld onverlost,
uit een andere wereld gedrost,
nergens geheel op mijn plaats
ga ik verbijsterd om,
en ik ben maar door blijven lopen
in den doffen slaapzwaren nacht
door de leege wakende straten
van de omgekeerde stad,
of ik iets in die desolate
woestijn nog te zoeken had.
Doch omdat ik geen adem kan scheppen
buiten dat waar ik op wacht,
alleen door het zineloos hopen
dat ik plotseling vleugels zal reppen,
dwaal ik onophoudelijk om,
en mijn holle voetstap weerkaatst
hard tegen blinde muren,
maar mijn stem, mijn stem blijft stom.
O wereld niet te verduren,
toch kan ik hier niet vandaan
— die losprijs heb ik bedongen
en ik vraag het nu voor het laatst —